

Amerikában is öngyilkos lett három lelkész

A lelkészek depressziója, szélesebb körű válsága nem csak magyar gond. Alább egy olyan fordítást közlünk, amely egy, az Amerikai Egyesült Államokban élő blogger, Josh Givens írása. Lelkészgyerekként igyekszik „ventillálni” azt az eseményt, amely állítása szerint az egész országot felzaklatta.

Számunkra, magyar reformátusok számára, akik már tizenhárom öngyilkos lelkészt eltemettünk, fontos szempontokat hoz egy amerikai, kisegyházi helyzetjelentés. Ugyanakkor megdöbbenő, hogy abban a kontinensnyi országban a hármas szám is milyen nagynak tűnik, és elég ahhoz, hogy kísérletet tegyenek arra, hogy beszéljenek a jelenségről! De, hogy fokozzam, Franciaországban is öngyilkos lett két római katolikus pap 2018 októberében. Mind a kettő éppen 38 éves volt. Őket pedofiliával vádolták. Egyik esetben sem indult rendőrségi eljárás, csupán a vádlengte őket körül. Az Orleans-i püspök így nyilatkozott: „A megpróbáltatás és a fájdalom idejét éljük át.” Igen, azt éljük!

Ezekben a történetekben talán a leginkább közös pont a titok. Nem értjük. Történik valami velünk és körülöttünk, amiről tapogatózva mondhatunk valamit, de igazán nem éretlmezhető számunkra. Emberségünk mégis arra kötelez minket, hogy kutakodjunk. Erre törekszünk most.

Fekete Ágnes

Josh Givens

KEDVES GYÜLEKEZET: A LELKÉSZ NEM LEGYŐZHETETLEN*

Josh Givens blogjának egy cikke
Fekete Ágnes bevezetőjével

* Az itt közölt szöveg eredetileg a szerző blogjában jelent meg, *Dear Church: Your Pastor Is Not Invincible* címmel.

A múlt pénteken az evangéliumi szolgálat világát megrázta a hazai hírek szívünket megrázó eseménye, hogy egy lelkész öngyilkosságot követett el. Amint kétségtelenül mindenki hallotta már, a 30 éves Andrew Stoecklein – a kaliforniai Chino-i Inland Hills gyülekezet vezető lelkipásztor – sötét és fájdalmas küzdelem után, amit a depresszióval és a szorongással

folytatott, eldobta magától életét.¹ A hírek szerint augusztus 25-én pénteken kórházba rohantak vele, akkor öngyilkossági kísérlete sikertelennek tűnt. Újraélesztették, miközben egyháza virrasztó imádságot tartott. Tragikus módon azonban Stoecklein ugyan ezen az éjszakán meghalt. Felesége, Kayla megosztotta a híreket Instagram-fiókján.

Ellentétben a legtöbb lelkipásztorral, Stoecklein éppen visszatért egy négyhónapos sabbat-időszakról, azaz szabadságról. Nyíltan vállalta depresszióját és mentális egészségi problémáival kapcsolatban – a sors iróniája – „forró rendetlenség” címmel prédikáció sorozatban is tanított, ebben saját zavarodottságáról is beszélt. Emellett pszichiátriai tanácsadásban részesült depressziója és szorongása miatt, amit a legtöbb lelkipástor megtagad, mivel úgy vélik, hogy ez a gyengeség jele. (Férfiak között a legáltalánosabb ez a téveszme.)

A jószándékú becsületesség és a tanácsadás elfogadása ellenére Andreas élete tragikusan rövid lett – és ő nincs egyedül. Tavaly decemberben, Bill Lenz a Krisztus a Szikla nevű közösség lelkipástora Wisconsinban, miután hónapokon át küzdött a depresszióval, eldobta magától az életét. Wayne Oglesby, egy lelkipástor fia, aki „követte apja nyomdokait” – teljesen összeomlott, totális zavarodottság állt elő a lelkében, és végül Texasban 2010. március 4-én véget vetett életének, hátrahagyva a bántalmazott feleségét, gyermekeit, unokáit és gyülekezetét. A LifeWay Research 2015-ös statisztikái szerint „a lelkipástorok egyharmada rendszeresen elismeri, hogy küzd a kiégéssel (34 százalék) vagy a depresszióval, vagy szorong az alkalmatlanság érzése miatt (35 százalék), illetve tapasztalt valamilyen mentális betegséget (23 százalék), és 12 százalékukat mentális egészségi problémákkal diagnosztizálták.

A számok magukért beszélnek. Bár soha nem ismertem személyesen Andrew lelkészt, a szívem megszakad, és nem találok szavakat a családjá, barátai és a gyülekezet számára. Nem tudom elképzelni, hogy milyen lehet fájdalmuk és veszteségük. Minden, amit tehetek az, hogy imádkozom értük. Mégis úgy érzem, hogy – mint aki magam is egy lelkész fia vagyok – nagy alázattal, de kénytelen vagyok megosztani a saját, első kézből származó tapasztalataimat. Ezt szem előtt tartva tehát néhány dolgot érdemes megfontolnunk:

1) A lelkészi szolgálat a 21. században már nem az, ami egykor volt

Egyrészt személyes próbák és nyomorúságok akadályozzák a mai lelkész szolgálatát. Emellett számos kritikát is kapnak. Sőt, egy mai átlagos lelkipástornak egyidejűleg több száz felelősségi kör és feladat között kell zsonglörködnie, amelyek 20 vagy 30 évvel ezelőtt még nem léteztek. Ez nem jelenti azt, hogy ezek a dolgok nem szükségesek vagy fontosak, de hozzájárulnak a lelkipástori stresszhez és feszültséghez. Volt idő, amikor a lelkipástortól annyit vártak, hogy csak egy kicsit tegyen többet a „prédikálj, eskess, temess” feladatkörnél. De mindez már rég elmúlt.

---

¹ <https://inlandhillchurch.com>

Ma többnyire a következő feladatok várnak a lelkészre:

- felügyeli az egyház legkülönbözőbb programjait, szolgálatait, felelős azok sikeréért és növekedéséért
- rendszeresen találkozik a munkatársakkal, szolgálattevőkkel, felügyeli őket
- prédikál a médiában, releváns témákról beszél, az emberek életéhez kapcsolódó tartalmakat hoz elő
- kiscsoportokat vezet
- rendben, egységben tartja a közösséget
- tanácsol, jogi képviselő
- rendszeresen beszél más gyülekezetekben és missziókban
- lelkigyakorlatot, konferenciákat vagy ifjúsági táborokat tart
- kórházakban látogat
- 0-24-ben hívható
- aktívan jelen van a közösségi médiában és e-mailben is elérhető
- néha tengerentúli missziós utakat is vezet.

Ez pedig, emberek, csak a jéghegy csúcsa! Tényleg meglepődünk tehát, ha felfedezük, hogy egyes lelkészek küzdenek az elbátortalanodás, a stressz, a szorongás és a kimerültség miatt? Természetesen küzdenek ezekkel, hiszen ők is emberek. Úgy gondolom, gyakran úgy érzik magukat, mint Pál, aki – miután fizikai üldöztetést és kínzást szenvedett – azt mondta, hogy „Miért? Mert nem szeretlek titeket? Isten jól tudja azt! De, amit teszek, azt ezután is tenni fogom, hogy elvegyem a lehetőséget azoktól, akik minden alkalmat megragadnak a dicsekvésre, hogy ők olyan apostolok, mint mi. Ki erőtlenség, hogy vele együtt ne volnék én is erőtlenség? Ki botránkozik meg, hogy ne égnek én is?” (2Kor 11,11-12 és 28) Később még összehasonlítja a szolgálati munkát a szülési fájdalmakkal, amikor azt mondja: „Gyermekeim, akiket újra fájdalmak között szülök meg, amíg kiformalódik bennetek Krisztus.” (Gal 4,19)

2) A lelképásztoroknak rendelkezniük kellene egy felelős társal és/vagy szoros barátal, aki a gyülekezet életén és szolgálatán kívül van

Ennek fontosságát egyszerűen nem lehet eléggé hangsúlyozni. A magam részéről tudom, hogy apám fizikailag is majd' felrobbant, ha nem tudta megtartani heti közös ebédjét és munkareggelijét a két legjobb barátjával, akik mindketten saját maguk is benne voltak a szolgálatban, így kapcsolódni tudtak hozzá, megértették, és átérezték az ő tapasztalatait.

3) Bármely lelkésznek, akit mentális betegséggel diagnosztizáltak, le kell mondanania, függetlenül attól, hogy mi a szolgálata!

Lelképásztorok, figyelem! Mindegy, hogy 40 fős vagy 40000 fős gyülekezetet vezetsz. Ha komoly pszichológiai és érzelmi zavarokkal küzdesz (Andrew Stoecklein esetében sajnos úgy tűnik, ez volt a helyzet), a legjobb, amit magadnak és közösségednek ad-

hatsz, ha kilépsz a szolgálatodból. Azután pedig kérj szakmai segítséget, menj tanácsadásra, ha eddig ezt nem tetted volna meg! Ebben nincs semmi szégyellnivaló vagy furcsaság. Tény, hogy tartozol nekik is és magadnak is ezzel, és ami a legfontosabb, Istennek is! Légy őszinte, és vedd komolyan a szolgálatot, mondj le! Nyugodj meg abban a bizonyosságban, hogy Krisztus gondoskodik nyájáról, és képes arra, hogy jó pásztort vezessen oda!

A lelkipásztori szolgálatot valóban komolyan kell venni. Ez nem gyenge szívűeknek való, vagy olyanoknak, akik nem tudják elviselni a lelki és érzelmi nyomást. A Zsidókhoz írt levél szerzője azt mondja, hogy a lelki vezetők szó szerint „vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is adnak. Hadd tegyék ezt örömmel, és ne sóhajtozva, mert ez nem válnék javatokra.” (Zsidók 13,17) Ez egy hatalmas és szép felelősség.

4) A lelkészek nem verhetetlenek

Pál törekény volt és gyenge, és ezt a valóságot ő – attól tartok, sok fiatal lelkésszel ellentétben – nagyon jól értette. Pál tudta, hogy nem legyőzhetetlen. A lelkipásztorok az emberi érzelmeknek ugyanazt a teljes palettáját – egyebek mellett a kétséget, csalódást, rettegést és a szorongást – tapasztalják meg, amit mi mindannyian, és mégis gyakran figyelmen kívül hagyják azokat, mert azt gondolják, hogy Isten, akinek a szolgálatában annyira elmerülnek, majd megoldja azokat. Bár természetesen igaz az, hogy „Isten kegyelme elég”, és hogy „Ő erő a gyengeségben” (2Kor 12,9-10), de a lelkipásztoroknak mégis ugyanúgy oda kell figyelniük a saját pszichés jólétükre, gondoskodniuk kell arról és figyelniük kell a változásait, mint bárki másnak. Sőt, a gyülekezetek tagjainak rendszeresen ösztönözniük kell őket erre, és imádkozniuk kell lelkipásztoraikért.

Kijelenthetem – első kézből származó tapasztalataim alapján – hogy a vásár- és hétköznapi tevékenységektől távol, a színpalak mögött a lelkipásztori gyötrelmeknek egy egész világa húzódik meg. Erről a világról ritkán beszélünk, különösen maguk a lelkészek nem teszik ezt. Ettől azonban még ez a világ valóságos, és az Ellenség ott áll lesben. Vigyáz tehát, és ami a legfontosabb, állj készen arra, hogy támogasd és megvédd a lelkészed, amikor támadások tüzébe kerül.

PRÉDIKÁCIÓS TÁRHÁZ

FÜSTI-MOLNÁR SZILVESZTER

1935. (Forrás: Fortepan, képszám: 6361.)